

Marea mea carte despre grădiniță

Aquila

Prefață

Salut! Sunt Mihaela. De curând a fost ziua mea, am împlinit 3 ani. Mama mi-a spus, că din septembrie voi începe grădinița. Voi mergeți deja la grădiniță? Vă mărturisesc, pe mine mă sperie nițel. Dar mama mă tot liniștește, să nu-mi fac griji, voi vedea în curând, că grădinița e un loc super. Voi avea un semn de grădiniță, numai și numai al meu, voi avea un cuier propriu, un pătuț propriu, unde după prânz să mă pot întinde puțin. Iar tata mi-a spus, că la grădiniță nu mă voi plictisi niciodată, pentru că vor fi acolo multe jucării interesante, și voi avea prieteni, cu care să ne dăm pe tobogan și să ne jucăm de-a prinselea în curte, cu care să colorez, să pictez, să ne jucăm cu plastilina, și cu care mai pot să fac multe, multe lucruri interesante. Și voi avea și doamne educatoare drăguțe, care vor avea grijă de mine, care mă vor învăța cântece și poezii, și care îmi vor citi și multe povești. Totul va fi excelent!

Știți ce? Haideți să aflăm împreună, ce fel de loc e grădinița!

Însoțiți-mă, și vă promit că vă voi povesti totul în amănunt, începând cu înscrierea până la finalul grupei mari. Deși acesta este încă foarte departe.

1. Vizitez grădinița

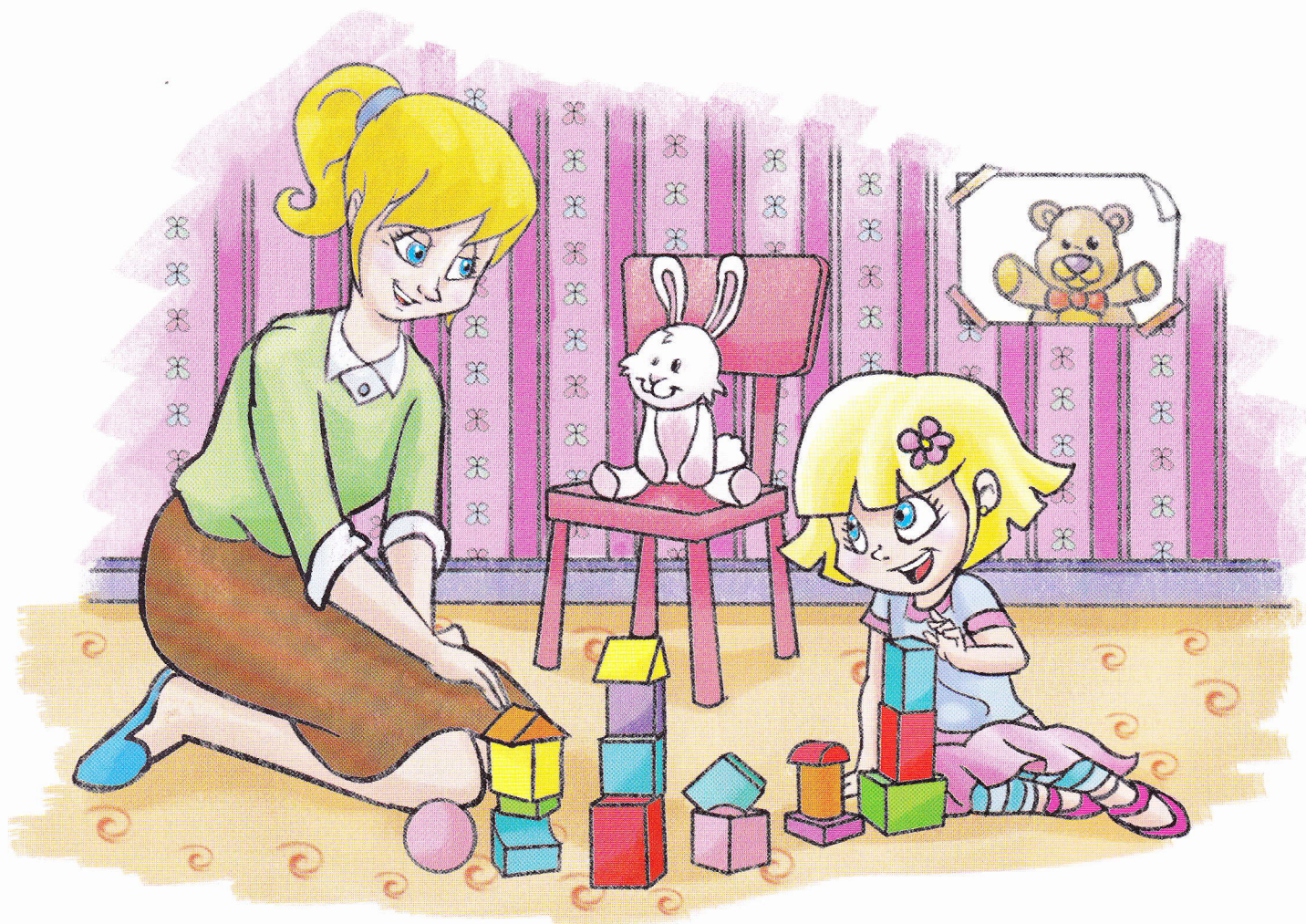
Într-o zi mă jucam cu cuburile mele colorate, când deodată, mama a intrat în cameră și s-a așezat lângă mine.

— Mihaela – mi se adresă ea, protocolar – astăzi vom merge într-un loc special: la grădiniță. Acolo ne așteaptă deja doamnele educatoare, ca să ne arate ce distractiv e la grădiniță!

Am devenit foarte curioasă. Mama mi-a dat voie să-mi iau cea mai frumoasă rochiță cu volănașe. M-a ajutat să mă îmbrac și am pornit, ținându-ne de mână, spre grădiniță. Grădinița, chiar și văzută de afară, părea prietenoasă și veselă. Pereții clădirii erau pictați cu floricele și fluturași. Când am pășit pe ușa grădiniței, am strâns puțin mai tare mâna mamei. Înăuntru era deja multă lume, multe fetițe și băieței; toți veniseră cu mămicile și tăticii lor. Nu mă așteptam să fie așa de mulți, de aceea, speriată, m-am ascuns în spatele mamei și de acolo mă uitam pe furiș către copii.

— Mihaela – îngenunche mama lângă mine – nu te speria! Și ceilalți copilași tot ca să se joace au venit. Hai să găsim niște jucării drăguțe!

Mama mă conduse într-una dintre grupe, pe ușa căreia era pictat un minunat fluturaș multicolor. Aici, m-am așezat pe covor să mă joc cu cuburile. Mama știa că

acestea sunt jucăriile mele preferate. În timp ce mă jucam, în secret, mă uitam de jur-împrejur în grupă, peste tot fetițe și băieței se jucau cu păpuși, mașinuțe și mingi. Și în timp ce copiii se distrau de minune, mămicile și tăticii îi priveau, zâmbind mândri, după care vorbeau între ei, și cu doamnele educatoare.

Atunci, o doamnă se așeză și lângă mine, și începu să se joace cu mine, ajutându-mă la construcția unui turn înalt.

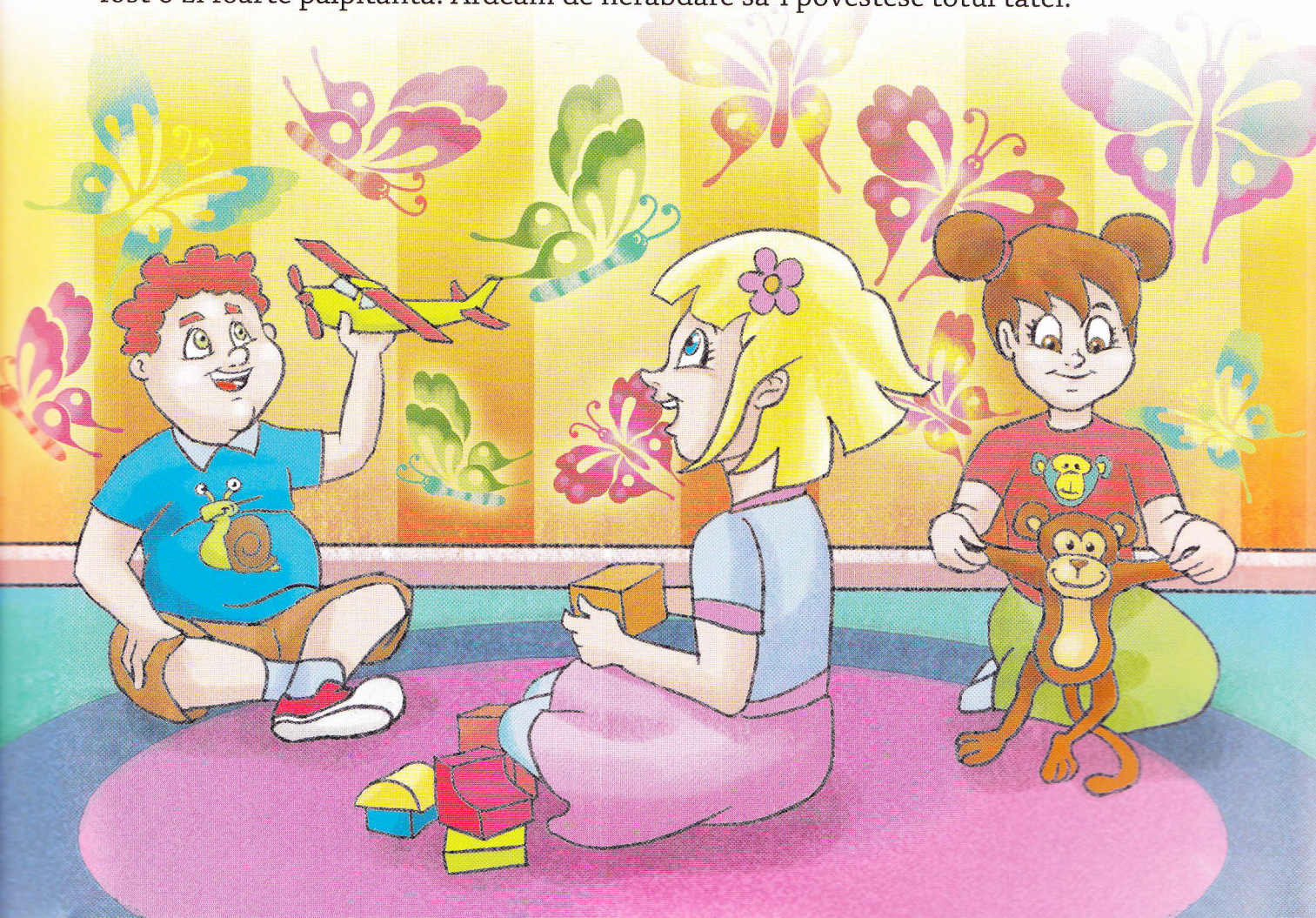
— Sunt doamna educatoare Mariana – se prezentă ea. Pe tine cum te cheamă?

— Sunt Mihaela – i-am răspuns. Cuburile de construit sunt jucăriile mele preferate. Îți plac și ție? – am întrebat-o.

— Da – răspunse tanti Mariana și îmi zâmbi prietenoasă. Ia spune-mi te rog, îți place la grădiniță?

Am dat din cap afirmativ și i-am mai povestit doamnei Mariana ce auzisem de la mama, cum că începând din toamnă, voi veni zilnic la grădiniță. Tanti Mariana se mai jucă o vreme cu mine, după care își luă rămas-bun de la mine și se așeză să se joace și să povestească cu o altă fetiță.

În clipa aceea mama a venit la mine, și împreună am trecut și pe la celelalte grupe, dar dintre toate, cea cu fluturașul, pe care am vizitat-o prima, îmi plăcu cel mai mult. Apoi ne-am luat rămas-bun de la doamnele educatoare, și am pornit către casă. A fost o zi foarte palpitantă. Ardeam de nerăbdare să-i povestesc totul tatei.

2. Uraa, am semn de grădiniță!

Am și uitat de grădiniță, atunci când mama, peste câteva săptămâni, în timpul micului dejun, m-a întrebat dacă aș vrea să vizitez din nou grădinița. Credeam că iar ne vom juca puțin, dar mama mi-a explicat că de această dată doar vom vorbi cu doamnele educatoare și vom completa niște formulare. Asta m-a întristat puțin, dar în același timp eram puțin curioasă, să văd dacă și de această dată va fi acolo acea doamnă educatoare drăguță, care s-a jucat data trecută cu mine.

Pe dinafară, grădinița era la fel de drăguță ca acum câteva săptămâni. Am admirat din nou floricelele și fluturașii pictați pe pereți. Apoi am intrat; înăuntru eram deja așteptate de tanti Mariana, cea drăguță, și de încă o doamnă. Mai târziu am aflat că ea era directoarea grădiniței, tanti Angela.

Tanti Mariana ne conduse pe mine și pe mama la o masă. Doamna directoare ne anunță bucuroasă că am fost admisă în grupa Fluturașilor, și că doamna Mariana va fi educatoarea mea. Auzind asta, mama era la fel de încântată ca mine.

— Mihaela – mi se adresa doamna educatoare Mariana – poți să alegi care să fie semnul tău la grădiniță. Știi, poți să-ți desenezi semnul pe ghiozdănelul de grădiniță,

pe păturica ta, va apărea și pe cuierul tău și chiar și pe picturile tale.

Tanti Mariana așeză pe masă mai multe cartonașe, printre ele erau un melc, soare, inimioară, pisicuță, floricică, bărcuță, măr, umbrelă și chiar și o căsuță. N-am stat prea mult pe gânduri, am înhățat repede cartonașul ce reprezenta floricica, și l-am strâns la piept.

— Mi-ar plăcea floricica! – am spus eu. Îmi plac foarte mult florile.

Tanti Mariana notă pe hârtie că am ales floricica, după care o mai întrebă pe mama câteva lucruri importante. Nu înțelegeam, de ce o interesează pe tanti Mariana ce-mi place să mănânc, dacă dorm mult, care e jucăria mea preferată. Nu i-am acordat, însă prea multă atenție, deoarece am găsit pe masă câteva creioane cerate cu care cu care mi-am colorat frumos floricica de pe cartonaș.

Tanti Mariana și tanti Angela își mai notară câteva lucruri pe fișele lor, mai vorbiră puțin cu mama, după care își luară rămas-bun. Iar noi am plecat acasă. Și acasă îmi strângeam în brațe cartonașul cu floricică, și peste tot desenam numai floricele. Când tata s-a întors seara de la serviciu și pe el l-am întâmpinat cu bucurie:

— Floricica va fi semnul meu de la grădiniță! – sării în brațele tatei, care se bucură împreună cu mine.

3. Prima mea zi de grădiniță

Mă plimbam cu mama spre grădiniță. Eu îmi îmbrățișam fericită iepurașul de pluș, pe Codiță, în timp ce mama căra două geți mari. Acasă, încă de ieri am împachetat împreună cu mama în cele două geți cele necesare pentru grădiniță: geantă pentru hăinuțe, pantofi sport, tricou, pantaloni și șosete de schimb.

— Mamă, și noua mea periuță de dinți roz e în geantă? Și pieptenele meu roz? – mi-am amintit brusc.

Mama dădu din cap, și tocmai atunci am ajuns la poarta grădiniței. Mama a deschis poarta, iar apoi ușa clădirii unde era grădinița, și am intrat. Eu nu-mi mai aminteam în care grupă trebuie să intru, dar mama știa, așa că am pornit spre grupa cu fluturaș. Tanti Mariana, educatoarea, tocmai atunci a ieșit pe ușă și ne-a observat. Ne-a primit și acum la fel de călduros, ca la ultima noastră întâlnire.

— Bună dimineața, Mihaela! – ne-a întâmpinat tanti Mariana. Hai Mihaela, îți arăt unde e cuierul tău! Acolo poți să-ți lași lucrurile.

— Semnul meu e floricea – am spus eu.

Tanti Mariana dădu aprobator din cap și mă conduse la cuierul cu floricea. Mama puse gețile lângă cuier, și începu să despacheteze. Gentuța cu haine o agăță în cuier, puse în ea hainele mele de schimb, și tot acolo puse geanta de sport. În schimb, paharul și periuța de dinți le-am dus chiar eu la locul lor, deoarece tanti Mariana m-a chemat să-mi arate unde este acesta. Mama a desenat semnul meu cu floricea inclusiv pe pahar și pe periuța de dinți, ca să le pot deosebi de cele ale altor copii. Atât de iscusită am fost când le-am așezat, încât tanti Mariana mă laudă:

— Bravo Mihaela, te-ai descurcat foarte bine! Ca un adevărat preșcolar!

Apoi m-a luat de mână și m-a condus în grupă. La început stăteam doar acolo, neștiind unde să mă duc, căci erau așa de mulți copii! Peste tot se juca cineva, la mese, pe covor, la bucătăria de jucărie. Tanti Mariana îi rugă pe copii să facă ordine. Eu am rămas surprinsă cum toți copiii au pus repede jucăriile la locul lor. După aceea, tanti Mariana îi așeză pe toți pe covor și începu să le vorbească:

— Dragi copii, a sosit și azi la noi un nou copilaș, o fetiță. O cheamă Mihaela. Mihaela, spune te rog, care este semnul tău?

— Floarea – am răspuns eu încet, și între timp mă uitam cu coada ochiului către mama, care stătea la una dintre mese. Ea îmi zâmbi încurajator.

După ce m-am prezentat, copiii m-au salutat în cor, dar eu eram atentă doar la fetița blondă de lângă mine, care își spusese chiar și numele:

— Bună, Mihaela! Pe mine mă cheamă Olivia.

Am mai zăbovit o vreme pe covor; toți povestiră câte ceva, apoi a urmat iar joaca. După ce m-am mai jucat puțin, am pornit către casă. Mama mi-a spus că venim și mâine. La ieșire din grupă, le-am făcut cu mâna doamnei Mariana și fetiței, Olivia, care stătuse lângă mine.

